

Elfogyó szépség

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 40. szám, 2019. október 4.

Amikor a negyven éve írt búcsúlevelet a kezébe vette, először egy piros tintával aláhúzott szót látott meg, s hozzá képest minden más, amit leírtak a levélben, vagyis talán azoknak a történeteknek a sorozata, melyek a végzetes elhatározáshoz vezettek, mintha meg sem történtek volna, egészen érdektelen volt az egész, mintha az aláhúzás előtt és után csak a *nincs* lenne, vagyis minden más lényegileg a nem volt van örök idejében maradt...

felejtsenek...

Talán tízszer is elolvasta egymás után. Letette a levelet, és a kávéscsésze után nyúlt. Tudja használni, kérdezte dr. Gulácsi. Nem, felelte, és belekortyolt a kávéba. Úgy tűnt, valóban nem akarja megírni, csak megpróbál visszaemlékezni egy időszakra, ami a gyerekkora volt. Motívumokat keresett, nem történetet.

Egyszerűen az örületbe kergették azt a lányt, mondta halkán a doktor. Minden le van írva ezekben az iratokban, tette hozzá.